

FEHÉR IMOLA

VálóVersek

Máltáról hoztad,
Azt mondtad,
Kereszt,
S én felvettelek.
Cipeltelek.
Nem a vállam fáj,
A nyakam,
S a gondolat,
Hogy te sem vagy
Egy máltai lovag,
Csak egy jövő-
Menő szellem
– Turista talán –,
Nincs benned
Szolgalelkűség,
A boldogság elillan
A nyolc sarok oldalán.
Hát felmentelek.
Máltáról hoztad,
Így van ez rendjén.
Te sem vagy más,
Mint egy átutazó
Vendég.

*

Nepálból hoztad,
Azt mondtad,
Füstölő,
S én meggyújtottalak.
Lángra kaptál,
Sercegtél, püfögtél,
Égetted magad.
S közben engem is.
(Sajnos hagytalak.)
Mégsem tisztult
Köztünk a tér,
Inkább sűrűsödött.
Bár próbáltalak
Letüdözni,

Nem tudtalak.
Te is elfüstöltél.
Huss!
Mire végre
Beszippantottalak
Volna, elfúj a szél.
Nepálból hoztad
Kínától északra,
Dharma adta jogod,
Hogy menj.
Hát menj s vigyázz
Magadra!

*

Szlovákiából hoztad,
Azt mondtad, Tátra.
Te a magas,
Én az alacsony.
Megközelíteni
Akartuk egymást –
Mindhiába.
Hát feladtuk.
Te feladtál,
Én feladtalak,
Pedig egyikünk sem
Postai csomag.
Se levél.
Egy rövid üzenet
Maradt csupán,
Pozsony
Városában
Olvasom, benne
Pressburgi
Talált magány.
Egyedül ülök,
Pedig ez a főváros,
Mely két szuverén
Állammal is határos,
Mégsem találkozunk.
Szétváltak útjaink.
Isten veled! – mondom,
De jó, már nem
Vagy itt.